

— Какъ играешъ?

— Както мога сама. Нѣмамъ играчки. Понима и Елма не си даватъ своитѣ. Азъ имамъ само една оловена костурка, ей таквази.

Козета си показа кутрето.

— И тя не може да реже, нали?

— Какъ не, реже, възрази тя — реже бурени и главитѣ на мухитѣ.

Тѣ навлѣзоха въ селото. Козета водѣше непознатия. Минаха покрай фурната, но Козета забрави да купи хлѣбъ. Човѣкътъ вече не питаше нищо, а само вървѣше. Като приближиха хана, Козета го бутна по ржката.

— Господине?

— Какво, чадо мое.

— Наближихме вече до хана.

— Какво има като сме доближили?

— Дай ми сега ведрото.

— Защо?

— Защото, ако види господарката, че вие го носите, ще ме бие.

Човѣкътъ ѝ подаде ведрото. Слѣдъ малко тѣ се озоваха на прага на крѣчмата.

VII. Ужъ сироманъ, пѣкъ богатъ.

— А, ти ли си, никаквице недна! Дотѣтра ли се най-сетнѣ. Кой знае дѣ си зяпала толкова врѣме.

— Госпожо, промѣлви Козета треперливо. Този човѣкъ иска да ношува.

Тенардиерица веднага промѣни гласа и, като искаше да се покаже добра къмъ новодошлия пжтникъ, добави:

— Негова милость ли? попита тя.